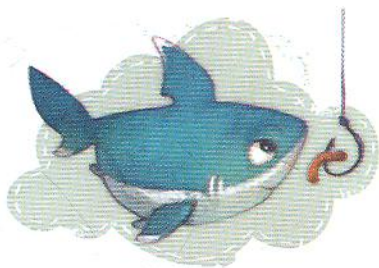

Метушня в порту

Віллі читав книжку і лише одним вухом слухав свого друга Томаса. Умостившись на камені на березі моря в Піратській бухті, хлопці рибалили.

Томас з трикутним капелюхом у руках підвівся. Його довге руде волосся, завдяки якому він отримав прізвисько Вогняний, розвівав вітер. Він нахненно розповідав:

— Там акула була розміром щонайменше два метри! Вона схопила рибку, яка була у мене на гачку вудки. Оскільки мені не вдалося її витягнути з води, я пірнув і зловив її голіруч!

Віллі удав, нібито вражений. Він знав, що Томас часто перебільшував. У той час, коли хлопчик

пояснював, як він зотягнув свою здобич на корабель, раптом почулося реготання за його спиною. Це сміялася його молодша сестра Марі, яка щойно тихенько підійшла. На плечі у неї дрімав папуга дідуся — месьє Муді.

— Я цей день дуже добре пам'ятаю, — сказала дівчинка. — У тебе на гачку виявилось дитинча акули. Воно було не більшим від моєї долоні! А ти побіг ховатися в трюм корабля, коли батько витягав його з води. Ти так страшенно злякався!

Віллі стримав хіхікання. Ображений, Томас сів і насунув трикутний капелюх глибше на голову.

— Що ти тут робиш? — сердився він. — Наскільки я знаю, ти не любиш рибалити.

— Величезне судно наближається до нашого острова. Воно прибуде у порт менше ніж за годину. Ви прийдете на нього подивитися?

Хлопці ствердно кивнули. Вони любили приходити в порт, щоб милуватися кораблями. Томас витягнув з води вудку, а Віллі заховав свою книгу.

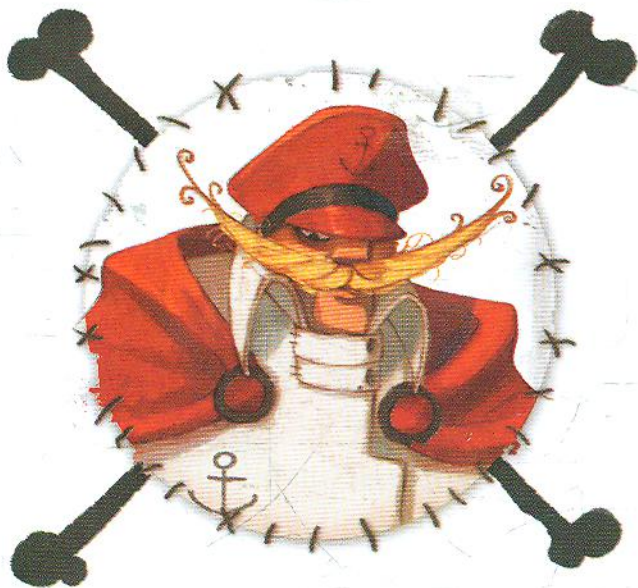
— На бордаж! — глузувала Марі, розмахуючи своєю дерев'яною шаблею.

Месьє Муді прокинувся і вигукнув:

— Гр-р-р! На бордаж! На бордаж!

У порту всі метушилися. Гігантський корабель щойно причалив. Він був неймовірно довгим і незвичного кольору: корпус судна був білим. Коли на пристань спустили трап, з'явився капітан з дуже великим животом, довгими, ледь закрученими білими вусами. На голові у нього був дивний червоний кашкет, у руці пергамент. За його

спиною скупчилося багато людей, які одразу ж рушили на берег.

— Що це за цирк? — спантеличено поцікавився Віллі. — Це ані військове судно, ані торговий корабель... Хто ці люди?

Марі прагнула якнайшвидше про це дізнатися. Вона звернулася до пасажирки корабля, яка була в захваті від мальовничого фасаду готелю Реквенів.

— Доброго дня, мадам!

Дама повернулася. Вона була одягнена у строкату сукню, а на голові мала великий солом'яний бриль.